

РЕШЕНИЕ

№ 1287

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20231100508698 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.258 и следв. ГПК.

С решение № 20207127 от 03.11.2021 г. по гр.д.№ 76191 по описа за 2015 г. на СРС, Второ ГО, 56-ти състав се :ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявената от Д. Д. Ч., срещу ЗД „Б.И.“ АД, искова претенция по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 208, ал. 1 вр. чл. 222 КЗ (отм.) и чл. 82 ЗЗД, че ЗД „Б.И.“ АД дължи на Д. Д. Ч., сумата от 2254,01 лв., представляваща незаплатена част от застрахователно обезщетение по застраховка „Помощ при пътуване“ с полица № 1300824715035952/21.03.2013 г. за настъпило на 27.03.2013 г. застрахователно събитие, имуществени вреди, претърпени в резултат на неизпълнение на тази част от обезщетението и имуществени вреди, претърпени в резултат на забавено изпълнение на друга част от същото обезщетение, ведно със законната лихва от 08.10.2014 г. до окончателното заплащане на вземането, за което вземане е издадена заповед за изпълнение от 24.10.2014 г. по ч.гр.д. № 54280/2014 г. на СРС, 56 състав; **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 208, ал. 1 вр. чл. 222 КЗ (отм.) и чл. 82 ЗЗД за разликата над 2254,01 лв. до пълния предявен размер от 2372,67 лв.; **ОТХВЪРЛЯ** иска по

чл. 86, ал. 1 ЗЗД в пълния му предявен размер от 50,90 лв., която сума е претендирана като обезщетение за забава за периода от 26.07.2014 г. до 10.10.2014 г. върху главницата.

Подадена е **въззивна жалба от Д. Д. Ч., ищец пред СРС.**

Въззивната жалба съдържа доводи за неправилност на обжалваното решение в частта, в която претенциите му са отхвърлени. Неправилно СРС бил приел, че разхода на ищеца възлиза на 2254,01 лв. като не бил съобразил операционните бележки под № № 15 и 19. Дебитираната сума била в размер на 2257, 67 лв. / 551,09 лв.+1706,58/ или **разлика в размер на 3,66 лв.,** от това което е приел СРС. Неправилно СРС бил се позовал на тези документи под № № 14 и 18 към жалбите по официалния курс за евро. Дължали се и **банковите такси за превод** като се арг. с чл.78, ал.1 ГПК. Или реалният разход на ищеца възлизал на сумата в размер на 2301,67 лв. /551,09 + **22** +1706,58 + **22**/, които Банка ДСК била приспаднала от левовата му сметка. Именно сумата в размер на 2301, 67 лв. се иска от въззивната инстанция да му бъде призната или **обжалваемият интерес** по отношение на главницата възлиза на сумата **в размер на 47,66 лв.** Сочи, че му се дължи обезщетение за всички вреди като се позовава на чл.51 ЗЗД, но СРС в мотивите си не бил цитирал чл.51 ЗЗД. Претендира вреди съобразно представена таблица към въззивната жалба, вх.№ 25169211 от 25.11.2021 г., която в течение на процеса регулярно актуализира. Видно от таблицата на гърба на л.6 от в.гр.д.№ 1113 по описа за 2022 г. на СГС, 4-а въззивен състав, същата има характер на списък за разноси. В изпълнение указанията на съда с молба от 24.03.2022 г. /л.30 от в.гр.д.№ 1113 по описа за 2022 г. по описа на СГС, 4-а въззивен състав/ уточнява, че **решението на СРС се обжалва и в частта в която е бил отхвърлен иска му по чл.86, ал.1 ЗЗД** като актуализира сумата вместо **50,90 лв.** на 59,32 лв. и по този начин му се следвала такава в общ размер на 2360,99 лв., която представлявала сбор от сумата в размер на 2301,67 лв. + 59,32 лв.

Иска се отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната част, както и постановяване на друго, с което предявените искове се уважат по начина визиран от въззивника.Претендира разноси.

Въззиваемата страна ЗД „Б.И.“ АД /ответник в производството пред СРС/ в законоустановения срок е депозирал **отговор по въззивната жалба,** в

който се излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на така постановеното решение в отхвърлителната му част.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е бил уведомен на 12.11.2021 г., обстоятелство, което се установява от съдържащата се по делото /пред СРС/ призовка.

Въззивната жалба е подадена на 25.11.2021 г.

Следователно същата е в срока по чл. 259, ал.1 ГПК.

Първоинстанционното решение се обжалва в частта, в която предявените от ищеца /въззивник/ искове по чл.208, ал.1 КЗ,отм. и чл.86, ал.1 ЗЗД не са били уважени.

Ето защо съдът счита, че **въззивната жалба е допустима.**

Решението в частта, в която претенцията по чл.208 КЗ, отм. е уважена като необжалвано е влязло в сила.

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка въззивната инстанция приема, че **първоинстанционният съд се е произнесъл във валиден и допустим процес:**

За издадената на 24.10.2014 г. по ч.гр.д.№ 54280 по описа за 2014 г. заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, длъжникът е бил уведомен на 06.11.2014 г.

В срока по чл.414 ГПК – на 12.11.2014 г. е било подадено възражение срещу заповедта за изпълнение.

На заявителя е било указано, че може да предяви иск за сумите по заявлението в 1-месечен срок. Тези указания са му съобщени на 13.11.2015 г.

Исковата молба е подадена в СРС на 09.12. 2012 г., т.е. в срока по чл.415 ГПК.

Заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК е била издадена за следните суми: 2372, 67 лв., представляваща незаплатена част от

застрахователно обезщетение по застраховка „Помощ при пътуване“ за настъпило на 27.03.2013 г. застрахователно събитие, ведно със законната лихва за периода от 08.10.2014 г. до изплащането на вземането, както и лихва за забава в размер на 50,90 лв. за периода от 26.07.2014 г. до 10.10.2014 г. Присъдени са разноски в размер на 48,47 лв.

Именно в рамките на издадената заповед за изпълнение се е произнесъл първоинстанционния съд.

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че **по иска по чл. 208 от КЗ,отм. единственото спорно** по делото обстоятелството е дали застрахователното обезщетение е изплатено в пълния дължим от застрахователя, размер. От представените по делото писмени доказателства било установено, че за болничния престой на ищеца TILAK /Тиролски клиники/ било издало две фактури, съответно на 25.07.2013 г. на стойност 3857, 10 евро с легова равностойност от 7543, 83 лв. и на 23.05.2013 г. на стойност 148,30 евро с легова равностойност от 290,05 лв. Поради неплащане в срок и след надлежно предупреждение в напомнителни писма /покани/ до ищеца тези вземания били възложени за събиране от TILAK на трето лице, начислени били допълнителни такси във връзка с това възлагане, както и започнала да тече лихва в размер на 4 % съгласно Тиролския закон за лечебните заведения. Установило се от електронната кореспонденция, представена по делото, между това трето лице –колектор и ищеца, и баща му, че ответното дружество е влязло в контакт с болничното заведение за получаване на информация относно престоя на ищеца и му били предоставени необходимите данни /л.70/. Това означавало, че най-късно към 01.08.2013 г. ответното дружество следвало да е разполагало с всички необходими документи за изплащане на застрахователното обезщетение. Въпреки това ответното дружество било извършило частични плащания едва на 07.01.2014 г. и на 10.03.2014 г. Видно било от изпратени след 10.03.2014 г. до ищеца съобщения чрез колектора от името на болничното заведение, че непогасени били следните суми: такси и разноски в размер на 870,85 евро с легова равностойност 1703,23 лв., начислени за събиране на вземането по фактурата от 25.07.2013 г., главница по фактурата от 23.05.2013 г. , лихви, такси и разноски за събирането й, всички в общ размер на 281,61 евро с

левава равностойност 550,78 лв. Установявало се от представените платежни нареждания от 20.06.2014 г. /л.78-80/ и от 15.07.2014 г. /л.81-83/ , че ищеца чрез неговия баща бил заплатил тези остатъчни задължения към болничното заведение. Съгласно чл.6, ал.14 от ОУ на ответника, по застраховка „Помощ при пътуване“ /л.42/ право на застрахования било да избере дали да се обърне към застрахователя за директно погасяване на кумулираните към болницата разходи или сам да ги заплати и впоследствие да поиска тяхното реимбурсиране от застрахователя. В случая ищецът бил избрал първия вариант. В тази хипотеза ответникът бил изпаднал в забава към ищеца на 16.08.2013 г., а ищецът към болничното заведение – на 05.09.2013 г. Затова СРС е приел, че ответника носи отговорност по заплащането на частта от главницата по застрахователното обезщетение в размер на 148,30 евро, която била незаплатена след 10.03.2014 г., така и за всички вреди причинени от неговата забава след 16.08.2013 г. , изразяващи се в мораторни лихви и такси за събиране на вземането. Това били задълженията заплатени от ищеца с платежните нареждания от 20.06.2014 г. /л.78-80/ и от 15.07.2014 г. /л.81-83/, които били с левава равностойност от 2254,01 лв. /1703,23 + 550,78/. Именно за тази сума претенцията се явявала основателна. За неоснователни са приети разходите, които ищецът претендирал за извършени от него извънсъдебни разходи за превод на документи на български език с цел представянето на преведените документи на застрахователя. Представянето на такива документи било задължение на застрахования по смисъла на чл.207, ал.3 КЗ, отм. и за това за тези разходи застрахователя не носел отговорност. Освен това в чл.6, ал.11 от ОУ било посочено, че разходите за превод на документи били за сметка на застрахования. Затова за разликата над 2254,01 лв. до пълния предявен размер от 2372,67 лв. претенцията е приета за неоснователна и като такава е отхвърлена.

Относно иска по чл.86, ал.1 ЗЗД е прието, че ищеца комуто била доказателствената тежест не бил ангажирал доказателства за изпадането на ответника в забава. Липсвали доказателства за отправена от ищеца до ответника покана за реимбурсиране на заплатените от него суми към болничното заведение. Твърдението на ищеца, че такава покана представлява регистрирането на документи при ответното дружество на 10.07.2014 г. , е прието за неоснователно, тъй като документи с такъв входящ номер представлявали единствено последните покани на колектора към ищеца /л.23

и л.29 от заповедното производство/. Освен това ищецът бил извършил окончателно плащане на болничното заведение 5 дни по-късно след датата на входящия номер, а именно с платежно нареждане от 15.07.2014 г. Затова СРС е приел, че ответника не е изпаднал в забава преди подаването на заявлението по чл.410 ГПК на 08.10.2014 г. От последната дата се следвала законна лихва. Искът по чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата в размер на 50,90 лв. е приет изцяло за неоснователен.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Съдът е сезиран с предявени по реда на чл.422, ал.1 ГПК искиве с правно основание чл.208, ал.1 КЗ, отм. вр. с чл.222 КЗ, отм. и по чл.86, ал.1 ЗЗД.

Съгласно чл. 208 от КЗ,отм. при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок.

В случая с оглед доводите във въззивната жалба **спорно е дали разходите за банкови такси са елемент от застрахователното обезщетение, както и по какъв курс следва да бъде изчислена левовата равностойност.**

Настоящата инстанция намира, че **обжалваното решение в тази му част е правилно:**

Първо, защото трайна е съдебна практика, че банкови такси не се присъждат.

Второ, защото този разход не може да се вмени във вина на ответника – ищецът сам е избрал обслужващата банка, в случая „Банка ДСК“ АД. Освен това тези разходи въззивната инстанция приема, че са в причинно-следствена връзка с поведението на ищеца, който не се спори, а и се признава /дори с писмената защита в настоящето производство/, че е отправил уведомление до ответника едва на 09.05.2013 г. /за което липсват категорични данни кога е получено от застрахователя/ответник/ при положение, че ищеца е претърпял процесния инцидент на 27.03.2013 г., т.е. налице е забава на кредитора, виж чл.206, ал.1 и ал.2 КЗ, отм.

В този смисъл СРС е решил спора възможно най-благоприятно за

ищеца и в изпълнение на чл.271, ал.1, предл.2 ГПК въззивната инстанция не може да влошава положението му.

Следва да отбележим и, че заповедта за изпълнение не касае разпореждане относно банкови такси.

Застрахователното обезщетение е уговорено в лева поради което съдът не дължи присъждане на „курсови разлики“.

Следва да отбележим, че в случая се касае до имуществени вреди, които не подлежат на индексация, респ. актуализация, както се твърди от въззивника като се предоставят многобройни таблици, уведомления и напомняния до съда, с извършена такава.

По иска по чл.86, ал.1 ЗЗД:

Съгласно чл.208, ал.1, предл.2 КЗ, отм, срокът за заплащане на обезщетението не може да бъде по-дълъг от 15 дни и започва да тече от деня, в който застрахованият е изпълнил задължението си за уведомяване на застрахователя.

В случая за сторените от ищеца плащания, съответно на 20.06.2014 г. и 15.07.2014 г. ответникът е бил уведомен със съдържащата се в заповедното производство жалба, на 23.09.2014 г. Срокът, визиран в горесцитираната разпоредба изтича на 08.10.2014 г., когато е било подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК.

Следователно, макар и по други мотиви изводът на СРС, че ответника не е бил поканен да възстанови на ищеца претендираните /и уважени от СРС/, суми, преди датата на подаване на заявлението, което по арг. от чл.422, ал.1 ГПК е датата на предявяване на ищцовите претенции, е правилен.

Доводите на въззивника за приложимост на „правилата“ за застраховка „злополука“ са неотносими, тъй като застрахователното правоотношение между страните е възникнало по договор за застраховка „помощ при пътуване“.

Относно допълването на решението по чл.250 ГПК:

С решение № 20052022 от 08.08.2022 г. СРС, 56 състав е оставил без уважение искането с правно основание чл.250 ГПК. Приел е, че производството се развива по реда на чл.422 ГПК и съдът е бил длъжен да се произнесе в рамките на заявеното в заповедното производство. По делото не бил формулиран осъдителен иск, нито било прието изменение на иска по размер в посока увеличение, а това било и недопустимо в производството по реда на чл.422 ГПК. Съдът с решението си от 03.11.2021 г. се бил произнесъл

в рамките на целия спорен предмет. Затова и не били налице предпоставките на чл.250 ГПК.

/Решението от 08.08.2022 г. в частта му относно производството по чл.248 ГПК ще бъде коментирана в настоящето решение в частта за разноските/.

Срещу решението от 08.08.2022 г. е подадена **въззивна жалба от ищеца пред СРС- Д. Д. Ч..** Сочи, че според чл.51 ЗЗД и чл.86 ЗЗД размерът на обезщетението не била константна величина, а се изменял ежедневно затова и от страна на ищеца неговия размер бил регулярно увеличаван. Този размер растял веднъж до окончателното решение на съда и втори път до реалното изплащане на сумата. Тези въпроси СРС не бил разгледал нито в първото си, нито във второто си решение. Процесуалният представител на ищеца бил предал лично на СРС в табличен вид претендираните суми по пера на 04.10.2021 г. Актуализираният петитум гласял **„да се издаде заповед за изпълнение** срещу „Б.И.“ за изплащане на сумата от 5380,22 лв. към 04.10.2021 г. плюс обезщетение за всеки следващ ден по 0,91 лв. до включително датата на издаване на заповедта“. Текстът **„да се издаде заповед за изпълнение“** според въззивника означавало искане за осъдително решение, а СРС бил постановил установително решение. Затова неправилно било второто решение на СРС. Сочи, че нямало изискване за форма за петитум на иска като намира, че е допустима и табличната форма, както в случая бил сторил. Счита, че последния формиран от ищеца петитум игнорира предходните. В самото решение били пропуснати разходи документиран с платежни документи. Ежедневната ставка вече нараствала с 0,92 лв., която била закръглена. С второто решение СРС също пропуснал новозаявеният петитум в закрито заседание на 08.08.2022 г. Сочи, че в случая на никой етап нямало увеличаване на стойността на главниците, а имало увеличение на броя на главниците, които към датата на подаване на коментирана въззивна жалба били 8 бр., тъй като съдът бил изисквал допълнителни плащания на такси. Счита, че не било налице изменение на основанията на исковата молба и СРС следвало да ги разгледа. Позовава се на чл.214, ал.2 ГПК. Същевременно сочи, че не се предявяват други основни иски освен тези по издадената заповед за изпълнение. Допълнително прибавените искания били към основния иск за разходи и обезщетения по делото, но не се увеличавал номинала на иска основан на заповедта за изпълнение. В това второ решение СРС не бил включил и разходите за въззивното обжалване пред СГС като по този начин не бил приложил императивни клаузи. Именно затова от страна на ищеца било инициирано производство по чл.250 ГПК. Не били обсъдени грешките на СРС във връзка с разноските определени с първото решение. С въззивната жалба се представя „актуализиран петитум за осъдително решение“ към 10.10.2022 г., възлизащ на сумата от 5708,76 лв. Впоследствие са представени още 5 бр. уведомления с „актуализиран петитум“, а в хода по същество депозира 6-ти актуализиран петитум с дата от 07.02.2022 г. като сумата вече възлиза на 7198,55 лв.

От въззиваемият /ответник пред СРС/ - ЗД „Б.И.“ АД не е постъпил отговор по тази въззивна жалба.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е бил уведомен на 26.09.2022 г., обстоятелство, което се установява от съдържащата се по делото /пред СРС/ призовка.

Въззивната жалба е подадена на 10.10.2022 г.

Следователно същата е в срока по чл. 259, ал.1 ГПК.

Искането по чл.250 ГПК е оставено без уважение.

Ето защо съдът счита, че **въззивната жалба е допустима.**

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Съгласно чл.250 ГПК непълен е съдебният акт, който не обхваща целия спорен предмет поради липса на формирана воля на съда относно част от спорното право или един от съединените искове, или допълнителни искания, свързани с главния спорен предмет.

В конкретния случай в първоначално образуваното гр.д.№ 76191 по описа за 2015 г. на СРС, 52-ри състав са налице две молби за уточнение на претенциите: от 29.11.2017 г. в която се сочи, че претенциите са предявени по реда на чл.422 ГПК и втора от 04.06.2019 г., че претенциите са осъдителни.

Впоследствие делото е преобразувано на 56 състав, където фигурират следните уточнения: с молба от 18.06.2020 г., че се касае до осъдителен иск, л.13 от същото дело; молба от 04.11.2020 г., че се касае до установителен иск, л.16 от същото дело

Ще отбележим, че в продължение на повече от 8 години от страна на ищеца са правени „уточнения“, „уведомления“, актуализации, напомняне и т.н. писмени изявления във връзка с претенциите му по които е образувано гр.д.№ 76191 от 2015 г.

Това, което е съществено за изхода на спора, е че в случая се касае до искове, предявени по реда на чл.422, ал.1 ГПК и тези искове по закон /ГПК/ са установителни, а не осъдителни. Субективното мнение на ищеца, че се касае до осъдителни искове не може да преодолее законодателната уредба. Осъдителна е само частта в която съдът се произнася досежно разносните в заповедното и исковото производство, виж разясненията дадени в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 4 ОТ 18.06.2014 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 4/2013 Г., ОСГТК НА ВКС

Производството по реда на чл.422, ал.1 ГПК е проекция на заповедното производство и в него се установява дължимостта на сумите, за които е била издадена заповедта за изпълнение, в случая: 2372, 67 лв. като незаплатена част от застрахователно обезщетение по застраховка „Помощ при пътуване“ за настъпило на 27.03.2013 г. застрахователно събитие, ведно със законната лихва за периода от 08.10.2014 г. до изплащането на вземането, както и лихва за забава в размер на 50,90 лв. за периода от 26.07.2014 г. до 10.10.2014 г.

Впоследствие добавените от страна на ищеца суми, които той нарича „главници“ всъщност са претенциите за разноси. Това не са искове по смисъла на чл.124 ГПК.

„Актуализация“ на мораторната лихва в течение на процеса не се извършва; същата представлява акцесорен иск и нейният размер и период е

фиксиран в заповедта за изпълнение, виж по-горе.

След предявяване на исковата молба се дължи законната лихва, която в случая е присъдена, както със заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК, така и с обжалваното решение. Нейният конкретен размер се определя в изпълнителния процес, какъвто настоящият не е.

В исковото производство по чл.422 ГПК не се издава нова заповед за изпълнение.

Разноските за въззивното обжалване се определят от въззивния съд в съответствие с изхода на спора, а не от първата съдебна инстанция, чието решение подлежи на контрол по реда на чл.258 ГПК, арг. от чл.81 ГПК, а и защото СРС не знае какъв ще бъде изхода от инстанционния контрол пред СГС.

Крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Ето защо първоинстанционното решение в частта в която е оставено без уважение искането по чл.250 ГПК следва да се потвърди.

По разноските:

По чл.248 ГПК:

С решение № 20052022 от 08.08.2022 г. СРС, 56 състав е оставил без без разглеждане това искане като е приел, че няма списък по чл.80 ГПК.

Във въззивната жалба срещу това решение в частта му относно искането на ищеца по чл.248 ГПК се сочи, че СРС не е съобразил представените по делото от него платежни документи, вкл. тези за извършен превод по искане на СРС; разноските били погрешно калкулирани, както и бил пропуснат разход, направен след постановяване на решението от 03.11.2021 г., както и след обжалването /има се предвид разноските за въззивното обжалване/. Сочи, че в повествователен вид е представил списък, който отговарял на изискването на чл.80 ГПК. Тези разноски били сторени по вина на ответника ЗД „Б.И.“. Разноските представлявали вреда по смисъла на чл.51 ЗЗД и следвало да се олихвяват съгласно императивната норма на чл.86 ЗЗД. Затова с всеки следващ „петитум“ ищецът ги бил увеличавал. Намира, че ако съда не бил видял списъка, то следвало да укаже на ищеца да представи такъв. Счита, че неправилно са определени разноските в полза на ответника, вкл. и при съобразяване с последния „петитум“ и извършените от ищеца актуализации на „претенциите“ му.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Действително, неправилно СРС оставя без разглеждане искането по

чл.248 ГПК по мотиви, че нямало списък по чл.80 ГПК. Настоящата инстанция констатира, че по делото пред СРС, са представени многобройни такива списъци /в табличен вид/. Последният и който следва да бъде зачетен, тъй като е представен в срок, е този на л.86 по делото пред СРС.

Претенциите за разноси не представляват искове по смисъла на чл.124 ГПК, както вече беше посочено по-горе, поради което същите не се олихвяват, осъвременяват и актуализират в който смисъл са многобройните искания на ищеца /въззивник/. Съгласно разясненията дадени в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 6 ОТ 06.11.2013 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 6/2012 Г., ОСГТК НА ВКС разноските се присъждат в размер в който са реално извършени и при съобразяване с изхода на спора.

Следователно решение № 20052022 от 08.08.2022 г. на СРС, 56 състав с което е оставено без разглеждане искането на ищеца по чл.248 ГПК следва да бъде отменено и въпросът с разноските следва да бъде решен съобразно изхода на спора пред въззивната инстанция.

Съдът намира **молбата по чл.248 ГПК за неоснователна**: разноските са съобразени с разясненията дадени в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 6 ОТ 06.11.2013 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 6/2012 Г., ОСГТК НА ВКС - в платежния документ относно платената държавна такса в размер на 58,42 лв. е посочено, че касае производство по чл.417 ГПК, т.е. този платежен документ е неотнормим по настоящия спор. От страна на ищеца е представена фактура № ...3440 от 18.08.2021 г. на стойност 231,14 лв., но в същата е посочено като начин на плащане „по сметка“. Платежен документ за плащане на тази сума до момента на приключване на устните състезания /пред СРС/ не е бил представен. Същият е представен едва с въззивната жалба срещу решението, което се иска да бъде изменено.

Юриск.възнаграждение се определя от съда по реда на чл.78, ал.8 ГПК, както и в случая е сторено.

Следователно молбата по чл.248 ГПК е неоснователна и като такава ще бъде оставена без уважение.

Пред въззивната инстанция:

При този изход на спора **на въззивника разноси не се следват и затова не му се присъждат.**

В полза на въззиваемата страна разноси се следват, които съдът определя на основание чл.78, ал.8 ГПК и при съобразяване с решението от 25.01.2024 г. на СЕС по С-438/2022 г., както и извършените процесуални действия от пълномощника на въззиваемия, **в размер на 50 лв. за юриск.възнаграждение относно процесуалното представителство пред въззивната инстанция.**

Водим от горното, **Софийският градски съд**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20207127 от 03.11.2021 г. по гр.д.№ 76191 по описа за 2015 г. на СРС, Второ ГО, 56-ти състав, **в частта** в която се: **ОТХВЪРЛЯ** иска предявен по реда на чл.422, ал.1 ГПК от Д. Д. Ч., ЕГН *****, гр.София, ул.“****”, съдебен адрес: гр.София, ул. „****” - Д. С. Ч., срещу ЗД „Б.И.“, ЕИК *****, съдебен адрес: гр.София, бул.“****”, по чл. 208, ал. 1 вр. чл. 222 КЗ (отм.) за разликата над 2254,01 лв. до пълния предявен размер от 2372,67 лв.; ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в пълния му предявен размер от 50,90 лв., която сума е претендирана като обезщетение за забава за периода от 26.07.2014 г. до 10.10.2014 г. върху главницата.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20052022 от 08.08.2022 г., постановено от СРС, 56 състав по гр.д.№ 76191 от 2015 г., **в частта в която съдът е оставил без уважение искането** на Д. Д. Ч., ЕГН *****, **с правно основание чл.250 ГПК.**

ОТМЕНЯ решение № 20052022 от 08.08.2022 г. , постановено от СРС, 56 състав по гр.д.№ 76191 от 2015 г. **в частта в която съдът е оставил без разглеждане искането** на Д. Д. Ч., ЕГН *****, **с правно основание чл.248 ГПК**

И вместо това

ПОСТАНОВЯВА:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Д. Д. Ч. по чл.248 ГПК за изменение на решение № 20207127 от 03.11.2021 г. по гр.д.№ 76191 по описа за 2015 г. на СРС, Второ ГО, 56-ти състав, **в частта за разноските.**

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20207127 от 03.11.2021 г. по гр.д.№ 76191 по описа за 2015 г. на СРС, Второ ГО, 56-ти състав, **в частта за разноските.**

ОСЪЖДА Д. Д. Ч., ЕГН *****, гр.София, ул.“****”, съдебен адрес: гр.София, ул. „*****- Д. С. Ч., да заплати на ЗД „Б.И.“, ЕИК *****, съдебен адрес: гр.София, бул.“****”, сумата в размер на **50 лв.**, представляваща **разноски за процесуално представителство пред въззивната инстанция.**

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____